

wriemelende menschenmenigte, grootendeels uit vreemdelingen bestaande, de mogelijkheid om grof geld te verteren en zich de illusie te scheppen den sfeer te ademen van het, immers-zoo-verdorven-en-verleidelijke, Parijs!

Het gedoe is eenigszins belachelijk; men verbaast zich over de argeloozen die plaats nemen in de onnoozele „Chars à bancs” die met groote affiches beplakt, op de drukke Boulevards gereed staan:

„Paris-matin, Paris-après-midi,

„Paris-nuit!”

„Paris-nuit; bezoek aan Montmartre, bezoek aan een e c h t(!) cabaret, souper in een nacht-restaurant, enz. Vertrek 12 uur 's nachts!”

Voor sommigen een beetje griezelig, de „explicateur” verhoogt dat door zijn fantastische onderrichtingen en brengt menigeen in den waan eens „erg interessant” uit geweest te zijn en n u het naadje van de kous te weten.

Zoo'n auto-car is als een fort; men weet zich beveiligd tegen alle gevaar; verdwalen, in handen vallen van schurken (de beruchte Apachen!), já zelfs tegen eventueele verleiding, omdat alles immers, „en club” gebeurt. Men kan er heusch zijn zestien-jarige dochter op meenemen, er is n i e t s stootends te zien.

Zonderlinge parodie!

Voor de meesten blijft het, langzaam aan, verdwijnende artisten-dorp, „terra incognita”, er zijn maar twee wegen die de auto-car kan volgen en wéér terug: de Rue Lepic of de Rue des Saules via Place Constant-Pecqueur, naar de Place du Tertre. Dáár bevinden zich eenige ge-contracteerde gelegenheden waar ondernemende maatschappijen hun gasten heen brengen.

De „Sacré-Coeur” kan men per funiculaire bereiken.

Weinigen vermoeden dat hierachter nog landelijke rust heerscht en het oog telkens weer geboeid wordt door schilderachtige kijkjes en geestige hoekjes; al zijn het „pauvres restes”, waaromheen als een sombere dreiging het monster grijnst, dat groote stad heet; gelijk een geweldige belegeraar en insluiter, die met onverzadigbare grond-honger beurt voor beurt de naïve bouwseltjes en jardinettes offert aan zijn vraatzucht.

Een wandeling door dát gedeelte van Parijs bevredigt n ó g, al weten wij dat de gevreesde en gehate „démolition” sedert jaren bezig is, het ééns zoo wijd-beroemde Montmartre van den aardbodem weg te vagen.

Met weedom in 't hart zien wij de gruwelijke verwoesting aan; welke liefhebber en kenner van Fransche kunst en beschaving heeft hier geen dierbare herinneringen?

Montmartre, de gevierde artistenberg, de Parnassus der latere tijden, ligt te zieltogen en zijn gebroken oogen staren, vól onzègbaar leed, naar